

Гра у вóйнушку

П'єса

Діюві особи:

Віра Кекелідзе — дружина.

Гурам Дарчіа — чоловік.

Гівіко — їхній син.

Нікіфоров Анатолій Георгійович — перший пілот.

Асименко Дмитро Юрійович — другий пілот.

Суркатов Борис Іванович, він же Боря — третій пілот.

Ізмайлов Земут Тумезович — четвертий пілот.

Сімак Микола Федорович — п'ятий пілот.

*Невелике дачне поселення.
На сцені — кілька котеджів, дерев'яний стіл і дерево.
На дереві сидить хлопчик і вдивляється у небо.
Під деревом стоїть мати Гівіко — Віра Кекелідзе.*

ВІРА: Гівіко, злізай із дерева!

ГІВІКО: Не злізу, я патрулю.

ВІРА: Гівіко, вже пізно!

ГІВІКО: Але ж нас бомблять росіяни!

ВІРА: Ну і як ти зарадиш цьому своїми шишками?

Гівіко не відповідає.

ВІРА: Гівіко, злазь, поки туалет вільний.

Гівіко не відповідає.

ВІРА: Ти ж знаєш, що потім він буде постійно зайнятий?

ГІВІКО: Він і зараз зайнятий.

ВІРА: Гураме, йди сюди, зроби щось зі своїм сином!

Дивись, куди він видерся. Скажи, щоб злавив. Сил вже немає (Входить до будинку).

ГУРАМ (*Виходить із будинку*): Ти що там робиш?

ГІВІКО: Патрулю.

ГУРАМ: Патрулюю... Ти це хотів сказати?

ГІВІКО: Так, патрулю.

ГУРАМ: А пам'ятаєш, Гівіко, пісню, яка нам із тобою подобається, її Джон Леннон співає — «All We Need is Love». Пам'ятаєш, ми її нещодавно слухали?

ГІВІКО: All We Need що-о?

ГУРАМ (*наспівуючи*): All We Need is Love, синку. Пам'ятаєш? Згадав?

ГІВІКО: А-а, так, згадав. Подобається мені дуже.

ГУРАМ: То що, не пам'ятаєш, про що ця пісня?

ГІВІКО: Про що?

ГУРАМ: Я ж тобі розповідав. Це пісня про любов, дружбу, підтримку. Там є такі слова, що якщо ми хочемо, щоб був мир, ми повинні любити один одного. Вірніше, ми потребуємо ще більшої любові, аби був мир.

ГІВІКО: Гаразд.

ГУРАМ: Що — гаразд? Злізай давай!

ГІВІКО: Не злізу. Росіяни нас бомблять, і я маю їх позбавити.

Чути звук літака, який пролітає над ними.

Гівіко стріляє з рогатки.

ГУРАМ (*знервовано*): Синку, злізай, бо скинуть зараз бомбу і нас геть рознесе на шмаття.

ВІРА (*вибігає з котеджу, почувши звук літака*): Гівіко, злізай негайно!

ГІВІКО: Але ж вони нас бомблять! Чому вони це роблять?

ГУРАМ: Тому, що в них немає любові.

Знову наближається літак.

ВІРА: Злізай зараз же, не примушуй мене вилазити туди!

ГУРАМ: Знову наближається.

ГІВІКО: Ні, я патрулю.

*Гівіко прицілюється і стріляє з рогатки у літак.
Чути вибух. Віра і Гурам падають на землю.
Переляканий Гівіко падає з дерева на землю
поруч із батьками.*

ВІРА (обіймає Гівіко): Іди до мене.

ГУРАМ: Живі?

ГІВІКО: Бачиш, я ж казав! Я його збив!

Із неба падає пілот зі збитого літака.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Ой...

ГІВІКО (*Ще раз стріляє з рогатки*): Я збив його, збив!

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Ой, мамочкі, больно...

ГУРАМ: Що ж ти наробив, синку?!

ВІРА (*несподівано виймає з кишені кольт Н 1889*):

Стоять! Не с места!

ГУРАМ: Ти що робиш?

ВІРА: Беру його в полон!

ГІВІКО: У нас полонений, у нас полонений!

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Что случілось?

ГУРАМ: Звідки в тебе цей пістолет?

ВІРА: Це кольт. Ейч 1889.

ГІВІКО: Мамо, я ще зіб'ю, ти цього не відпускай!

ГУРАМ: Не треба! Не збивай більше, нам і цього вистачить. *(Знервований, забігає до котеджу)*

ВІРА: Куди ти пішов?

ГУРАМ *(Ще більш знервованим вибігає з котеджу на подвір'я)*: Чий це кольт?

Віра розглядає збитого льотчика. Не відповідає.

ГІВІКО: Почему ти бомбїл нас?

Гурам знову забігає до котеджу.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Ой, как больно, вот здесь боліт!
(Вказує на ногу) Помогіте!

ВІРА: От бачиш, казала я тобі — вчи російську мову.
Бач, як згодилося?

ГУРАМ *(Вибігає з будинку, тримаючи в руках великий ніж для нарізання хліба)*: Ось, лише його знайшов.

ВІРА *(Пристаєляє пістолет до лоба пілота)*: Говорі, сука, почему ти нас бомбїл!

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Ой, не убивайте, прошу вас!

ВІРА: Говорі, а то нарежу!

ГІВІКО: Зарежу, нарежу!

ГУРАМ: Що ви робите, ви геть здуріли? Взяли його у полон і хочете вбити?

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Нет, нет, нет! Ар мокла, ар мокла!*

ГІВІКО: Не говоріть грузинською, він все розуміє.
(Збирає з землі камінці і знову залазить на дерево)

ВІРА: Ти грузин і бомбиш Грузію? Ах ти ж...! (Б'є пілота ногою в живіт)

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Нет, с пленними так не обрачаються!
Ето не положено — с пленними так поступать!

ВІРА: А что ти с нами так поступаеш, ето положено? Не бачиш, мальчік на дереве сидіт і не может заснуть. А ви тут нас громіть хотіте, всех убівать! (Ще раз б'є пілота ногою) Моего сина убівать, моего мужа убівать, і меня оставіть в живих ти хочеш? Я вас знаю, по телевизору відела, ви каретніє бомби бросаєте.

ГІВІКО (З дерева): Касетніє бомби.

ГУРАМ: Що ти робиш, ти смерті моєї хочеш? Не вбивай цього чоловіка.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Ар мокла, ар мокла! Я ваш пленний, я не преступник!

ВІРА: Тогда отвечай, почему войну начал?

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Я не націнал, я в Смоленске живу, меня в армію прізвалі, я войну не націнал.

* Ар мокла (грузинськ.) — «не вбивайте»

ГІВІКО (З дерева): Не вір йому, мамо, бреше ця падлюка!

ГУРАМ: Тихо! Що за слова!

ВІРА: Тодя ти же знал, что здесь мірнеє населеніє отдыхает! Здесь дачі, здесь посьолок.

ГУРАМ: Здесь ми отдыхаем, на две неделі прієхалі і сразу началась война. Как ми могли отдохнуть? Нікак.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Я не знал, у нас старіє картотекі. Здесь у меня обозначено — штаб.

ВІРА: Так ось у чому справа! Посмотрі на нас, ми работаем в штабе? Говорі!

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Нет, это не штаб, очевідно не штаб.

ГІВІКО (З дерева): Тодя почему нас бомбить хотел?

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Это кто говорит со мной?

ВІРА (Приставляє пістолет до лоба пілота): Пітчка. Отвечай ребенку, когда спрашивает!

ГУРАМ: Ти хоча б обережно приставляй до нього цей пістолет, щоб випадково пальцем не смикнути.

ВІРА: Я не випадково, я свідомо вистрілю.

ГУРАМ: Віро! Не роби цього, не добивай мене.

ВІРА: Я не тебе, я його добиватиму.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Не добивайте... Гамарджоба.

Чути звук ще одного літака.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Это наші.

ВІРА: Ааа, значіт, ещо есть такіє, что нашей гібелі хотят? (*Зводить курок*).

ГІВІКО: Не бійся, мамо, я зіб'ю його (*Цілиться рогаткою в літак*).

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Возьміте мене в плен. За ето вас могут наградіть.

ГУРАМ: Наградіть... Кто за русского пленного копейку даст?

Недалеко від місця подій літак скидає бомбу. Усі падають на землю, окрім Гівіко і першого пілота. Гівіко втримується на дереві, а перший пілот і так лежить на землі.

ВІРА: Нужно его казніть, прічем публічно.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Убийте і убіти будете. Казніте і казними будете.

ГУРАМ: А може, дійсно, візьмемо його у полон і здамо?

ВІРА: А далі?

ГУРАМ: Далі? Далі повернемося додому і, сподіваюся, ця війна скінчиться.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Я хороший человек, поверьте. Я искусство люблю, живопись. После армии на пенсию вышел. Началась эта война і оні меня опять прізвали. Я на виставці хожу, очень люблю живопись XVIII века. І у меня дочка і жена, мать больная. Не убивайте, оні меня ждут!

ГІВІКО (З дерева): Летить, летить! Дивіться, що з ним зробить грузинська артилерія.

ВІРА (Не звертає уваги на сина. Передражнює першого льотчика): Оні мене ждуть! Єслі ждуть, чого тобі тут треба було? Якого біса нас бомбив?

Чути звук літака, що наближається. Гівіко стріляє у літак із рогатки. Лунає вибух. Усі падають на землю, окрім, зрозуміло, Гівіко та першого пілота.

ГІВІКО (З дерева): Є-є-є!

ГУРАМ (Після того, як стих шум): Ти що накоїв, синку?

ВІРА: Ти ще збив літак, хлопче?

Із неба падає другий пілот.

ДРУГИЙ ПІЛОТ (Корчиться від болю): Мамочкііі...

ВІРА (До другого пілота): Рукі вверх!

ДРУГИЙ ПІЛОТ: Кто ви, что вам нужно?

ГУРАМ: А із цим що робити?

ВІРА: Казніть їх всех на хуй!

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Пощадіте, не казніте!

ДРУГИЙ ПІЛОТ: Не надо, меня деті ждуть, не оставляйте сіротамі!

ВІРА: Молчать!

ГУРАМ: Ти так і не скажеш, чий це пістолет?

ГІВІКО (З дерева): Мамо, ти давай не нервуй, я ще зіб'ю.

ВІРА: Рукі ввєрх, я що сказала?

Пілоти підкорюються.

ВІРА: Встать!

Пілоти підводяться.

ВІРА: Званіє!

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Подполковнік Нікіфоров А.Г.

ДРУГИЙ ПІЛОТ: Подполковнік Асіменко Д.Ю.

ВІРА: Встать на колєні!

Пілоти підкорюються.

ГІВІКО: Мамо, летить ще, лети-и-ить...

ГУРАМ: Я вже не розумію, зняти цього хлопця звідти,
чи самому на дерево залізти?

ВІРА: Про що ви думали, когда ходілі нас бомбїть?
Ми що, не люди? Чи ми тварини для вас? У нас
що, нєт дома чи нєт детєй?

ГІВІКО (З дерева): Мамо, ти казала, щоб я російську
вчив. Тобі теж не завадило би.

ВІРА (До Гівіко): Разговорчікі!

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Пощадїте, Вєра Юрьєвна!

ДРУГИЙ ПІЛОТ: Пощадїте, ми же свої!

ГУРАМ: Звідки вони знають ім'я твого батька?

ГІВІКО (З дерева): Лети-и-ить...

Чути звук літака, що наближається. Гівіко натягує рогатку і стріляє по літаку.

ГУРАМ: Не роби цього, не роби!

Лунає вибух.

Усі знову падають на землю, окрім Гівіко.

ГІВІКО (*З дерева*): Є-є-є!..

Із неба падає третій пілот.

ТРЕТІЙ ПІЛОТ (*Підводиться, обтрушує одяг. Після того, як шум стих*): Мене зовут Суркатов Б.І., підполковник. Зовіте мене просто Боря. Вера Юрьевна, ви с етим пістолетом очаровательни!

ВІРА: Ой, спасібочкі.

ГУРАМ: Рукі ввєрх, солдат! Гівіко, не збивай більше, бо я і тебе в полон візьму, так і знай!

ТРЕТІЙ ПІЛОТ: Вера Юрьевна, прошу вас отпустіть моїх друзей.

ВІРА: Что ви говоріте?

ТРЕТІЙ ПІЛОТ: Ілі сдать нас в плен, а то некрасіво получатся. Палі от рук грузінкі! Некрасіво будет.

ДРУГИЙ ПІЛОТ: Конечно, Вера Юрьевна, что скажут люди!

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Дома нас не так поймут.

ВІРА: Руки вверх! І хватіт болтати! Я сейчас всех расстреляю! Бессовестные такіе! Что вы за люди? Как можно нас бомбить? Ми же мирные жители, ми на даче, отдыхаем, а вы все хотите нас погубить. Вот мой муж, і он вам скажет!

ГУРАМ: Конечно, ми отдыхаем. Целый год ми работали, чтобы отдохнуть в этом проклятом месте. Ви думаете, что ми скупые люди, да? Ви думаете, как можно здесь отдыхать? Здесь элементарно туалета нет, чтобы спокойно посидеть і поразмыслить.

ТРЕТИЙ ПИЛОТ: Ми же не знали.

ГУРАМ: Туалета нет на даче. Вот там, туалет, відіте? І там все жители этого посёлка ходят. І у нас график: когда можно ходить і когда нет.

ДРУГИЙ ПИЛОТ: Не судите нас строго! Это ми не со зла.

ГУРАМ: Не со зла! Целый год ми работаем, чтобы скопить немного денег і машину купить. І на море не ходім, і в горы тоже не ходім, только на даче, где кроме нас такіе же скупые люди отдыхают, чтобы ходить в туалет три раза в день. А зато у нас будет машина.

ВІРА: Гураме!

ГУРАМ: І когда купім эту проклятую машину, на следующий год тоже здесь будем отдыхать, потому что потом нужно в квартире ремонт сделать і этого мальчи́ка в платную школу пустить. І жене нужно, чтоб по хозяйству закупить новую мебель, і нужно

денег копить, і віддыхать здесь, і ходить по очереди в туалет, і думать, щоб нікто не ворвался, потому что у туалета, где ходят сто человек, нету дверей.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Я в детстве отдыхал в Кечхобі, там билі двері.

ГУРАМ: Кечхобі! Чем это место не лучше? Свежий воздух, дачі прекрасные, поля, горы, озьора здесь недалеко. Днём прохладно, а ночью холодно, і это летом! І всё почти даром, зато будет у нас новая машина, ремонт і мебель, і стиральная машина, і мой сын хорошее образование получит, і будем ходить в туалет летом все вместе. А вы хотели всё это погубить і все наши планы к черту послать. Расстреляй их, Вера!

ВІРА (*Вказує пістолетом*): Першим кого убить?

ГУРАМ: Кого хочеш.

ВІРА: Давай спочатку вистрілю в того, хто першим впав.

ГУРАМ: Байдуже (*Нервово ходить туди й назад*).

ВІРА: А ну-ка, безбожники, прочтіте молитву!

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Пощадіте...

ДРУГИЙ ПІЛОТ: Ми не віновати...

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Пріказ у нас бил...

ДРУГИЙ ПІЛОТ: Ми же не зналі, что у вашего туалета нету дверей?

ТРЕТІЙ ПІЛОТ: А можно перед смертью последнее желание?

ВІРА: Що з ним робити?

ГУРАМ: Не знаю.

ГІВІКО (*З дерева*): Я знаю. Я читав у книжці, що перед смертю, зазвичай, виконують останнє бажання засудженого.

ВІРА: Де ти таке прочитав, синку?

ГУРАМ: Що ти за книжки даєш читати дитині, Віро?

ВІРА: Не знаю, він постійно сам знаходить, що читати. Що ти читав, Гівіко?

ГІВІКО (*З дерева*): «Злочин і кару».

ВІРА: Какое желаніє?

ТРЕТІЙ ПІЛОТ: А у вас случайно нету нікві?

ВІРА: Що?

ТРЕТІЙ ПІЛОТ: Нікві, гріби у вас такіє.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Ой, я тоже знаю нікві. Ой, знаю, знаю.

ДРУГИЙ ПІЛОТ: Гріби? Не слішав такого.

ТРЕТІЙ ПІЛОТ: Вот попробуєш, і после етого і на расстрел можно.

ВІРА: Про що вони?

ГУРАМ (*Питає у пілотів, промовляючи грузинською*): Нікві? Нікві?

ТРЕТІЙ ПІЛОТ: Да, да, нікві, нікві.

ВІРА: Ой, ізвініте, нікві нету. Ну і що тепер з цими гостями робити? Чим пригощати?

ГУРАМ: Ох... Є в нас що-небудь?

ГІВІКО (*З дерева*): Вино, розбавлене водою.

ВІРА: Ізвініте, нікві нету, но есть очень вкусное ісрім-маквалі.

ДРУГИЙ ПІЛОТ: А что ето?

ТРЕТІЙ ПІЛОТ: Ето соус для куріци.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Как ви сказалі називається? Ісрім-мак — мак...

ВІРА: Ісрім-маквалі. Сейчас я прінесу, стол накрою. Подождіте. *(Прямує до котеджу, але зупиняється перед входом, звертається до чоловіка)* Чого стоїш? Іди принеси вино, дай випити цим людям. Хіба не сором так без поваги їх розстрілювати?

ГУРАМ: Значіт, у меня віно таке, что просто клас, ви такого віна не пілі єщо.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Грузінское?

ГУРАМ: Конечно, грузінское. Я сам поставілі із моего віноградніка. Ето не здесь, ето в Кахетії, но пріньос віно сюда, чтоб для дорогіх гостей, чтоб без тоста не уходілі. Я сейчас прінесу *(Вибігає зі сцени)*.

*Віра виносить з будинку тарілки та страви.
Полонені пілоти так і стоять на колінах
в очікуванні запрошення господарів.*

ВІРА: Не уходіте, сейчас стол накрою *(Забігає в будинок)*.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ: Грузінское віно.

ДРУГИЙ ПІЛОТ: Настоящее...

ТРЕТІЙ ПІЛОТ: Какіє пріятніє люди.

ПЕРШИЙ ПІЛОТ *(До Гівіко, який сидить на дереві)*: Ей, мальчік, как тебе зовут?